

[Justitsministeren.]

mer bag på mig, som jeg aldrig personlig har skænket disse forekomster nogen større opmærksomhed, og i de kredse, hvor jeg har færdedes, mener jeg heller ikke hverken at have truffet på selve produkterne eller at have hørt tale om dem, men naturligvis har spørgsmålet givet mig anledning til at undersøge, hvad der fra politiets side kan oplyses til besvarelse af spørgsmålet.

Det er rigtigt, at der findes straffebestemmelser i § 234 i straffeloven, som kan anvendes, men det er nu ikke sandsynligt, at anvendelsen af disse bestemmelser kan følge andre linier, end tilfældet faktisk er nu. Når det ærede medlem, såvidt jeg hørte, sagde, at det er justitsministeriet, der giver tonen an, så ved jeg knap, hvad jeg skal sige til det. Det er ikke forekommet i min tid, at vi har givet nogen tone an på det område. Den ærede spørger sigter vel til, at justitsministeriet er højeste anklagemyndighed, men man må jo ikke glemme, at hverken anklagemyndighedens almindelige organer eller justitsministeriet som den øverste myndighed har nogen mulighed for at få noget som helst ud af at rejse sager, der ikke kan gennemføres til dom.

Jeg vil tro, at i den lange tid, det ærede medlem og jeg har levet og har kunnet danne os en mening om forholdene, er der sket en betydelig ændring i det almene syn på disse problemer. Siden kapitulationen har der for Københavns politis 4. afdeling, som er den afdeling af politiet, der har med censuren af disse ting at gøre, været forelagt dels udefra, dels ved politiets egne iagttagelser 134 sager, men af disse har kun 3 været egnet til at gennemføres til dom. Politiet er jo nødt til i allerhøjeste grad at tage hensyn til den domspraksis, som er lagt fast af Højesteret, og det er ikke politiets sag at prøve at rejse sager, om hvilke man må gå ud fra, at de ikke kan gennemføres. Der har altså i de 134 tilfælde, som vi har kendskab til, kun været mulighed for at rejse sag i de 3, og de 3 tilfælde er gennemført til dom. Udover det har der i København ved undersøgelseskamrene været 2 andre sager, som også er gennemført til dom. Det giver jo ikke indtryk af nogen særlig voldsom aktivitet fra de menneskers side, som spekulerer i fremstilling af de billeder o. s. v., det her drejer sig om, og Københavns politi har på forespørgsel svaret, at politiet ikke har det indtryk, at der er foregået nogen væsentlig stigning i fremstillingen af pornografiske billeder og skrifter. Som sagt, det er domstolene, der har afgørelsen, og det er domstolenes retningsslinier, vi må følge.

Inger Gautier Schmit: Jeg er meget vel vidende om, at det selvfølgelig er domstolene, der har det sidste ord at skulle have sagt, men mine udtalelser før refererede sig til en samtale med en af de højeste embedsmænd i justitsministeriet, og vedkommende sagde, at det var uhyre vanskeligt at få en virkelig alvorlig dom, fordi domstolene som oftest skød sig ind under, at der kunne peges på et ganske enkelt moment i sagen, der kunne siges at være af en vis oplysende art med hensyn til den menneskelige fysik på det seksuelle område, og derfor kunne det ikke komme ind under straffebestemmelsen. Med hensyn til billederne kan den højtærede justitsminister prise sig lykkelig over, at han ikke har været udsat for de hæslige indtryk, som de giver, og jeg må mene, at selvom jeg ikke får andet ud af mit spørgsmål i dag, så kan det måske virke som en appel til politiet om ikke at lade altfor moderne synspunkter gøre sig gældende. Jeg ved godt, at vi i retning af afklædthed er kommet ned på et minimum. Jeg er ingenlunde snerpet, men der er et stort spring derfra til de fuldkomne perversiteter, der fremstilles, og jeg synes ikke, sådanne handlinger skulle kunne undgå en meget alvorlig straf. Og når man er underrettet om, at vi oven i købet eksporterer disse varer til udlandet, så er det dog udtryk for, at det er en ikke ringe fabrikation, der er tale om.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 15 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om forlængelse af gyldigheden af midlertidig lov nr. 307 af 29. juni 1945 om tillæg til indkvarteringslovgivningen.

Valgt blev: *Holger Larsen, Kaj Andresen, Poul Hansen (Slagelse), Kai Jensen, M. Larsen, Mørk, Hans Pinstrup, Per Federspiel, From, Hans Conrad Koefoed, Finn Poulsen, Lars Clausen, Carsten Raft, Steen og Alfred Jensen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til statsministeren af Viggo Starcke m. fl. [om forberedelse af en selvstændig dansk pengepolitik].

(Forespørgslen findes i tidenden sp. 1149).